Яка любов! Минула ціла вічність,
як я любив. І марив день за днем,
що все пливе і пам'ять промине
розлуку, геть до титли й коми вивчену.
А знову йду в ту келію, між віт
журливої берези. Ждати буду
якісь незвідані чуття приблудні,
де цнота обертається на встид.
А там розлуки буде на обох,
а буде там і радості німої –
всіма грудьми відчути довгий борг
перед минулим з білим узголов'ям,
де ще струмує двійко чорних кіс
і двійко довгих рук, пітьмою п'яних,
і двійко уст, од пристрасті захланних,
спроваджують зненацька під укіс
старої цноти. Під печаль і під
крило якоїсь грішниці святої,
що дарувала нам такі покої,
де спать не сором і любить – не встид,
де можна все забрати і віддати,
і серед ночі стратити межу
собі самому.
...В друга, в жінку, в матір
веде тебе за руку щедра й журна
твоя кохана.